

THE
DIABOLIC

Ze is adembenemend. En levensgevaarlijk.

S.J. KINCAID

VERTAALD DOOR FANNEKE CNOSSEN

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2016

Copyright © 2016 by S.J. Kincaid

Oorspronkelijke titel: *The Diabolic*

Original English edition copyright © S.J. Kincaid

Published by arrangement with Simon & Schuster Books for Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the publisher.

© 2016 vertaling: Fanneke Cnossen

© 2016 vormgeving omslagbeeld: THERE IS STUDIO

© 2016 vormgeving omslag: Lizzy Bromley

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7055 3 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-logo. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

IEDEREEN dacht dat Diabolics geen angst kenden, maar vanaf mijn vroegste jeugd kende ik niet anders. En uitgerekend op de ochtend dat ze me in mijn kraal kwamen inspecteren, lag de angst op de loer.

Ik kon niet praten, maar de woorden die ik hoorde begreep ik meestal wel. De kraalmeester waarschuwde hysterisch zijn assistenten: straks zou senator von Impyrian arriveren, samen met zijn vrouw, de Impyriaanse matriarch. De oppassers liepen voor mijn kooi heen en weer, bekeken me van top tot teen, op zoek naar gebreken.

Met bonzend hart wachtte ik de komst van de senator en zijn matriarch af, mijn spieren gespannen voor het gevecht.

En toen waren ze er.

Alle trainers en oppassers vielen voor hen op hun knieën. De kraalmeester bracht eerbiedig hun handen naar zijn wangen.

‘We zijn zo vereerd met uw bezoek.’

De schrik sloeg me om het hart. Wat waren dit voor lui dat zelfs de afschrikwekkende kraalmeester zich aan hun voeten wierp? Voor mijn gevoel was het gloeiende krachtveld van mijn kooi nog nooit zo benau-

wend geweest. Ik maakte me zo klein mogelijk. Senator von Impyrian en zijn vrouw slenterden naar me toe en bekeken me vanaf de andere kant van de onzichtbare barrière.

‘Zoals u ziet,’ zei de kraalmeester tegen hen, ‘is Nemesis ongeveer even oud als uw dochter en voldoet ze fysiek aan uw specificaties. In de komende paar jaar wordt ze alleen maar groter en sterker.’

‘Denk je echt dat dit meisje gevaarlijk is?’ zei de senator lijjig. ‘Ze ziet er eerder uit als een doodsbang kind.’

Ik verkilde toen hij dat zei.

Ik mócht niet bang zijn. Als ik bang was, kreeg ik elektrische schokken, minder te eten, slaag. Niemand mocht ooit merken dat ik bang was. Ik keek de senator woest aan.

Hij schrok, wilde nog iets zeggen, aarzelde, kneep toen zijn ogen tot spleetjes en wendde zijn blik van me af. ‘Misschien heb je gelijk,’ mompelde hij, ‘het zit in de ogen. Ze heeft wrede ogen. Liefje, weet je heel zeker dat we dit monster in huis moeten halen?’

‘Elke familie van aanzien heeft tegenwoordig een Diabolic. Onze dochter wordt níét het enige onbeschermd kind,’ zei de matriarch. Ze wendde zich tot de kraalmeester. ‘Ik wil zien of we waar voor ons geld krijgen.’

‘Uiteraard,’ antwoordde de kraalmeester. Hij draaide zich om en wilde een oppasser bij zich roepen. ‘Ik zal een knecht...’

‘Nee.’ De stem van de matriarch was vlijmscherp. ‘We moeten zekerheid hebben. We hebben zelf drie gevangenen meegenomen. Het is afdoende als we die op dit schepsel uittesten.’

De meester glimlachte. ‘Maar natuurlijk, Grandeé von Impyrian. U kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Er zijn zo veel fokkers die het niet zo nauw nemen... Nemesis zal u niet teleurstellen.’

De matriarch knikte even naar iemand die ik niet kon zien. En precies waar ik zo bang voor was, gebeurde ook, drie mannen werden naar mijn kooi geleid.

Ik trok me nogmaals tot aan de achterkant van het krachtveld terug, de huid op mijn rug begon te tintelen van angst. In mijn maag sperde zich een ijzige muil open. Ik wist wat er ging gebeuren. Dit waren niet de eerste mensen die bij me werden gebracht.

De hulpjes van de kraalmeester bevrijdden de mannen van hun ketenen, deactiveerden het krachtveld van mijn kooi, duwden ze naar binnen en trokken de barrière weer op. Ik wilde dit niet. Echt niet.

‘Wat is dit?’ zei een van de gevangenen op hoge toon terwijl hij beurtelings naar mij en naar hun gelegenheidspubliek keek.

‘Zie je dat dan niet?’ De matriarch stak haar arm door die van de senator. Ze wierp haar echtgenoot een tevreden blik toe en zei op vriendelijke toon tegen de gevangenen: ‘Jullie zijn misdadigers, hebben geweld gebruikt, en dat is precies de reden waarom jullie hier zijn. Maar je krijgt nu de kans om je fouten goed te maken. Als jullie dit kind doden zal mijn man jullie gratie verlenen.’

De man gaapte de senator aan, die met zijn hand een achteloos gebaar maakte. ‘Zo is het. Wat mijn vrouw zegt, klopt.’

Een andere man vloekte hartgrondig. ‘Ik weet wat dat ding daar is. Denkt u soms dat ik achterlijk ben? Daar blijf ik mijlenver bij uit de buurt!’

‘Als je niet meewerkt,’ antwoordde de matriarch glimlachend, ‘worden jullie alle drie geëxecuteerd. Nou, dood het kind.’

De gevangenen namen me van top tot teen op, en na een ogenblik brak het gezicht van de grootste van de drie in een wrede grijns open. ‘Het is een meisje van niks. Ik doe het wel in m’n eentje. Kom eens hier, meissie.’ Hij beende naar me toe. ‘Wilt u het bloederig of zal ik gewoon haar nek breken?’

‘Wat jij wilt,’ zei de matriarch.

Door zijn zelfvertrouwen vatten de anderen moed en hun gezicht straalde van de hoop op vrijheid. Mijn hart bonsde tegen mijn ribbenkast. Ik kon ze op geen enkele manier waarschuwen dat ze uit mijn buurt moesten blijven. Maar ook al had ik dat wel gekund, ze hadden toch niet naar me geluisterd. Hun leider had verklaard dat ik eruitzag als een klein meisje, dus dat was wat ze nu zagen. Die fout zou hen noodlottig worden.

De grote kerel stak een hand uit en wilde me ruw beetpakken. Hij kwam zo dichtbij dat ik zijn zweet kon ruiken.

Door de stank knapte er iets in me. Het was net als al die andere ke-

ren: de angst verdween. Paniek loste op in een golf van woede. Ik zette mijn tanden in zijn hand. Het bloed spoot er warm en koperachtig uit. Hij schreeuwde en probeerde zich los te rukken... Te laat. Ik greep zijn pols, gooide mezelf naar voren en draaide tegelijk zijn arm om. Zijn gewrichtsbanden knapten. Ik gaf een trap tegen zijn achterbenen en schopte hem tegen de grond. Ik sprong over hem heen en landde stampend met mijn laarzen op zijn achterhoofd. Zijn schedel versplinterde.

De andere man, die ook te brutaal was geweest en zich ook te dicht bij me had gewaagd, besepte nu welke fout hij had gemaakt. Hij gilte het uit van afgrijzen, maar hij ontkwam niet. Ik was te snel. Met mijn handpalm duwde ik het kraakbeen van zijn neus recht zijn hersens in.

Ik stapte over de twee lijken heen om naar de derde man te gaan, de gene die zo verstandig was om wel bang voor me te zijn. Schreeuwend wankelde hij tegen het krachtveld naar achteren, trok zich terug zoals ik daarstraks had gedaan, toen ik nog niet boos was. Hij stak zijn trilende handen in de lucht. Hij snikte zo erg dat zijn lichaam schokte.

‘Alsjeblieft. Doe me alsjeblieft niks, alsjeblieft!’

Toen hij dat zei, aarzelde ik even.

In mijn leven, in mijn hele leven was het zo gegaan, moest ik aanvallers van me afslaan, moorden om de dood op afstand te houden, doden om niet gedood te worden. En slechts één keer eerder had iemand om genade gesmeekt. Toen had ik me daar geen raad mee geweten. En terwijl ik me over de ineengedoken man boog, sijpelde dezelfde verwarring door me heen en bleef ik als aan de grond genageld staan. Wat moest ik nu doen?

‘Nemesis.’

Opeens stond de matriarch voor me met alleen het krachtveld nog tussen ons in. ‘Begrijpt ze me als ik iets zeg?’ vroeg ze aan de kraalmeester.

‘Ze zijn wel zo menselijk dat ze de taal oppikken,’ zei de kraalmeester, ‘maar ze weet niet hoe ze erop moet reageren, tenzij we haar hersenen door de apparaten laten aanpassen.’

De matriarch knikte en draaide zich weer naar me toe. ‘Dat was indrukwekkend, Nemesis. Ik wil je wat vragen: wil je hier weg? Wil

je iets dierbaars van jezelf hebben, waarvan je kunt houden en wat je kunt beschermen, een thuis met meer luxe dan je ooit zou durven dromen?’

Houden van? Luxe? Die woorden kende ik niet. Ik wist niet wat ze betekenden, maar ze zei het heel vleierend, met een stem vol beloften. Hij weefde zich als een melodie door mijn geest, overstemde het gejammer van de doodsbanne man.

Ik kon mijn ogen niet losmaken van de scherpe blik van de matriarch.

‘Als je meer wilt zijn dan een beest in deze dompige kooi,’ zei ze, ‘bewijs dan dat je het waard bent om de Impyriaanse familie te dienen. Laat zien dat je kunt gehoorzamen als het erop aankomt. Dood deze man.’

Houden van. Luxe. Ik wist niet wat ze waren, maar ik verlangde ernaar. En ik zou ze krijgen ook. Ik greep de man vast en brak zijn nek.

Toen het derde lijk voor mijn voeten op de grond viel, glimlachte de matriarch.

Later brachten de oppassers me naar het laboratorium, waar een jong meisje stond te wachten. Voor haar veiligheid was ik geboeid, mijn armen en benen waren in dik ijzer geklonken met een gloeiend krachtveld eromheen. Ik kon mijn blik niet afwenden van dit merkwaardige, trillende schepseltje met donker haar, een donkere huid en een neus die nooit gebroken was geweest.

Ik wist wat dit voor schepsel was. Dit was een écht meisje.

Dat wist ik omdat ik er ooit een had gedood.

Ze deed een stap naar me toe en ik gromde naar haar. Geschrokken deinsde ze terug.

‘Ze heeft een hekel aan me,’ zei ze, en haar onderlip trilde.

‘Nemesis heeft geen hekel aan je,’ stelde de dokter haar gerust, en hij controleerde nogmaals mijn ketenen. ‘Diabolics doen nu eenmaal zo in dit stadium van hun ontwikkeling. Ze lijken op ons, maar ze zijn geen echte menselijke wezens zoals jij en ik. Het zijn roofdieren. Ze kennen geen empathie en zijn niet vriendelijk. Daar zijn ze domweg niet toe

in staat. Daarom moeten we ze als ze oud genoeg zijn civiliseren. Kom eens hier, Sidonia.'

Hij wenkte haar en Sidonia liep achter hem aan naar een computerscherm. 'Zie je dat?' vroeg hij.

Ik zag het plaatje ook, maar het boeide me niet. Ik had genoeg schelds kapotgeslagen om te weten hoe menselijke hersenen eruitzagen.

'Dit wordt de frontale cortex genoemd.' Hij zweeg even en er flakkerde angst op in de blik die hij op het meisje wierp. 'Ik heb dit natuurlijk niet zelf onderzocht, maar in mijn vak leer je door domweg apparaten te observeren.'

Sidonia fronste haar wenkbrauwen, alsof ze helemaal niets snapte van wat hij had gezegd.

Zenuwachtig ging hij in rap tempo verder: 'Voor zover ik het begriip, gaan deze machines dit deel van haar hersenen groter maken. Veel groter. Daardoor wordt Nemesis slimmer. Dan leert ze met je te praten en een gesprek te voeren. De machines starten dan ook het vriendschapsproces op.'

'Vindt ze me dan wel aardig?'

'Na vandaag is ze je beste vriendin.'

'Dus dan is ze ook niet meer zo boos?' zei Sidonia met een klein stemmetje.

'Nou ja, Diabolics zijn nu eenmaal opvliegend van aard. Maar Nemesis zal tegenover jou niet agressief zijn. In het hele universum ben jij straks de enige van wie ze ooit zal houden. Maar iedereen die jou probeert pijn te doen, tja, die moet op zijn tellen passen.'

Sidonia grijnsde van oor tot oor.

'Goed, liefje, je moet ergens gaan staan waar ze je kan zien. Oogcontact is cruciaal voor het vriendschapsproces.'

De dokter zette Sidonia voor me neer, zorgvuldig buiten mijn bereik. Hij ontweek mijn happende mond en plaatste elektroden op mijn schedel. Even later begonnen die te zoemen en te gonzen.

Er ging een tinteling door mijn hersenen, sterren flikkerden voor mijn ogen.

Mijn haat, mijn behoefte om om me heen te slaan, te verscheuren en

te vernielen... Die stierven weg. Begonnen weg te ebben. Nog een sissende golf, en toen nog een.

Ik staarde naar het kleine meisje voor me en er werd iets nieuws in me wakker, een sensatie die ik nooit eerder had ervaren.

Binnen in me was het nu een en al geraas, en ik voelde dat er veranderingen en verschuivingen plaatsvonden.

Ik wilde dit meisje helpen. Ik wilde haar beschermen.

Het razen ging maar door, en toen stierf het weg alsof zij nog het enige was wat er in het universum bestond.

Nadat mijn brein was aangepast, deed de dokter een paar uur lang enkele tests. Sidonia mocht steeds een beetje dichterbij me in de buurt komen. Hij hield me in de gaten terwijl ik naar Sidonia keek.

Eindelijk was het zover.

De dokter trok zich tot op een afstandje terug en stond toe dat Sidonia vlak voor me ging staan. Trillend op haar benen kwam ze overeind. De dokter hield uit voorzorg een elektrisch vuurwapen op me gericht en maakte toen pas mijn ketenen los.

Ik rechtte mijn rug en schudde de boeien van me af. Het kleine meisje ademde scherp in, haar sleutelbeen stak uit naast haar dunne hals. Die zou ik met gemak kunnen breken. Dat wist ik. Maar toch, ook al kon ik haar pijn doen, ook al hadden ze me bij haar losgelaten, zoals dat ook was gebeurd bij de anderen die ik had afgeslacht, kromp ik alleen al ineen bij het idee dat ik dit breekbare wezentje iets zou aandoen.

Ik liep naar haar toe om haar van top tot teen te bekijken, dit meisje dat me zo oneindig veel waard was geworden dat ik haar leven belangrijker vond dan het mijne. Wat was ze klein. Ik verwonderde me over wat ik voelde vanbinnen, het gloeide helemaal, als warme kooltjes in mijn borst. Die wonderlijke gloed was er doordat ik naar háár keek.

Toen ik de zachte huid van Sidonia's wang aanraakte, dook ze ineen. Ik bekeek aandachtig haar donkere haar, zo'n contrast met mijn lichte, witblonde haren. Ik boog me dicht naar haar toe om de irissen van haar grote ogen te bekijken. Daarin kolkte angst en ik wilde die angst wegnemen. Ze trilde nog steeds, dus legde ik mijn handpalmen op haar

magere armen en bleef heel stil staan, hoopte dat ze door mijn kalme houding tot bedaren kwam.

Sidonia hield op met beven. De angst verdween. Ze trok haar mondhoeken omhoog.

Ik deed haar na, dwong mijn lippen in een krul. Het voelde onnatuurlijk en vreemd aan, maar ik deed het voor háár. Het was de eerste keer van mijn leven dat ik iets deed omwille van een ander en niet omwille van mezelf.

‘Hallo, Nemesis,’ fluisterde Sidonia. Ze slikte luidruchtig. ‘Ik heet Sidonia.’ Er verscheen een rimpel tussen haar wenkbrauwen en toen drukte ze haar hand op haar borst. ‘Si-do-ni-a.’

Ik deed haar na, klopte op mijn borst. ‘Sidonia.’

Sidonia lachte. ‘Nee.’ Ze pakte mijn hand beet en legde die op haar borst. Ik voelde het uitzinnige bonzen van haar hart. ‘Ik ben Sidonia. Maar je mag me Donia noemen.’

‘Donia,’ herhaalde ik, en ik tikte op haar sleutelbeen om te laten merken dat ik het begreep.

Donia schonk me een glimlach waardoor ik me... warm, blij, trots voelde. Ze keek naar de dokter achter haar. ‘U hebt gelijk! Ze heeft geen hekel aan me.’

De dokter knikte. ‘Nemesis is nu met je verbonden. De rest van je leven zal ze leven en ademen voor jou.’

‘En ik vind haar ook aardig,’ zei Donia, en ze glimlachte naar me. ‘Volgens mij worden we vriendinnen.’

De dokter lachte zachtjes. ‘Vriendinnen, ja. Ik beloof je dat Nemesis de beste vriendin wordt die je ooit zult hebben. Ze zal tot de dag dat je sterft van je houden.’

En eindelijk kon ik dit gevoel, deze vreemde maar heerlijke nieuwe innerlijke sensatie een naam geven, dit was wat de Impyriaanse matriarch me had beloofd.

Dit was houden van.